

РЕШЕНИЕ

№ 371

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **10501** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба от 21.10.2024г. от К. З., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, чрез адвокат А. Д.-АК-Шумен, против отказ с изх. №5364р-14752/21.06.2023г. на Директор на Дирекция „Миграция“ МВР, с което е отказано предоставяне право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 вр. чл.25 ал.1 т.9 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят твърди, че оспорваният отказ е издаден в нарушение на чл.59 ал.2 т.3 АПК и чл.35 АПК, тъй като не съответства на установените фактически обстоятелства по случая. Твърди, че са изпълнени в цялост условията на чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ, като посочва, че жалбоподателят е [дата на раждане] в [населено място] в Република България. Посочено е, че през 1968г. родителите на жалбоподателя са напуснали България и заедно с малолетния тогава жалбоподател са се установили в Турция, като съгласно тогава действащия чл.16 ал.2 Закон за българското гражданство жалбоподателят е загубил българското си гражданство не по негова воля, а по волята на родителите му, тъй като тогава той е бил малолетен. В жалбата са изложени твърдения, че на 09.06.1974г. с Решение №7/8460 на Министерски съвет е получил турско гражданство. В жалбата и в съдебно заседание по същество се иска съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да се присъдят разноски. Ответникът, редовно уведомен, не изпраща представител в съдебно заседание, не

представя и становище по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление рег. № 537700-1052/05.04.2023г. /л.16 и сл./ за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България с посочване, че е от български произход на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, подадено К. З., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция до Директор на Дирекция „Миграция“ МВР. Към заявлението са приложени изискуемите документи съгласно чл.34 ал.1 ППЗЧРБ: копие от паспорт, документ за платена такса, акт за раждане /л.33/, удостоверение от Министерство на правосъдието, че заявителят не е български гражданин, удостоверение от общината по адрес преди напускане на Република България относно начина на напускане на Р България, справка за съдимост, че лицето не е осъждано в Р Турция, декларация от 04.08.2022г. от М. М. Ю., че може да осигури жилище на адрес в [населено място] на жалбоподателя, като е приложен договор за наем; банково удостоверение за наличността по банкова сметка на жалбоподателя и справка за пътуванията му за периода от 01.01.2023 до 05.04.2023г. . Приложена е справка от ДАНС с изразено становище, че няма данни, които да дават основание да се предполага, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност и не възразява лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване в Р България /л.24/.

По делото е представено удостоверение изх. №762/15.03.2023г., издадено от Министерство на правосъдието, видно от което З. К., [дата на раждане] не е български гражданин, като е посочено, че той е лишен от българско гражданство с Указ №1517/14.10.1977г. на Държавния съвет на НРБ. /л.32/

В хода на административното производство е приложено и удостоверение от [община], област К., видно от което З. Е. М., [дата на раждане] в [населено място], [община], бивш жител на [населено място], видно от регистър население том 4-ти, стр.717 от 1958г. на [населено място], се е изселил за Република Турция и е изгубил българското си гражданство /писмо №679/77 от 08.11.1977г. на Министерство на правосъдието. /л.39/ По делото е приложено и удостоверение за идентичност на имената на З. Е. М. и З. К.. Приложен е и документ, видно от който жалбоподателят има постоянен адрес в [населено място], Р Турция от 29.06.2016г.

Представено е и удостоверение, от Република Турция, МВР, Главна дирекция „Население и гражданство“ /л.35/, видно от което жалбоподателят е придобил турско гражданство по силата на Закон за поданството с Решение 7/8460 от 09.06.1974г. на Министерски съвет.

При така установените факти, Директорът на Дирекция „Миграция“ е постановил отказ с изх. №5364р-14752/21.06.2023г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 вр. чл.25 ал.1 т.9 от ЗЧРБ, като е посочил, че не се доказва, че жалбоподателят и ли родителите му са подали молба за освобождаване от българско гражданство по собствено желание, с цел придобиване на турско гражданство. Отделно от това е посочено, че не са представени доказателства-изселнически паспорт, че лицето е изселено по изселнически спогодби, като видно от удостоверение от Министерство на правосъдието жалбоподателят е

лишен от българско гражданство с Указ №1517/14.10.1977г. на Държавния съвет на НРБ. В оспорваното решение е посочено, че с Решение №7/8460 от 09.06.1974г. жалбоподателят е придобил турско гражданство и в този смисъл той не се е освободил от българско гражданство съгласно действащото тогава българско законодателство-чл.16 ЗБГ /отм/.

В хода на съдебното производство страните не са представили нови доказателства.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган–директора на дирекция „Миграция”– МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. Същият е постановен в съответствие с изискването за форма– издаден е в писмена форма, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, представените от същия писмени доказателства, служебно събраните от органа, относими към производството доказателства, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Горното налага извод за съответствие на оспорения административен акт с изискванията за форма, установени в нормата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, на което правно основание жалбоподателят е поискал издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Република България, изисква в условията на кумулативност наличието на следните предпоставки:

молителят да не е лице от български произход;

да е роден на територията на Република България;

да е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание;

да желае трайно да се установи на територията на страната.

Основанието на постановения отказ се състои в отрицателното установяване на третото от посочените четири кумулативни условия по-горе – изгубване на българското гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание, поради което именно този въпрос, като спорен по делото, следва да бъде разрешен от съда. Наличието на останалите три предпоставки не се оспорва от страните, поради което по аргумент за противното на чл. 153 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, същите предпоставки не подлежат на доказване, респективно – обсъждане от решаващия

съдебен състав. Съгласно глава шеста "Лишаване от българско гражданство" чл. 20 Закон за българските граждани от 1968 г. може да бъде лишено от българско гражданство лице: а) което незаконно напусне пределите на страната; б) което, като е напуснало пределите на страната с надлежно разрешение, не се завърне без уважителни причини в течение на шест месеца от изтичане срока на разрешението му; ж) което се намира в чужбина и е придобило чуждо гражданство в нарушение на този закон.

Съгласно "този" закон чл. 16 ЗБГ /отм./ български гражданин може да придобие или запази чуждо гражданство само ако предварително бъде освободен от българско гражданство. Той остава български гражданин до изтичане на срока по чл. 29 ЗБГ. Съгласно чл. 29 ЗБГ указът за освобождаване от българско гражданство преставя да действа, ако лицето, което е освободено от българско гражданство, в продължение на една година от датата на издаването на указа не придобие гражданство на друга страна и продължава да живее в пределите на Народна република България.

По отношение на първата хипотеза на третата предпоставка- да е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание, следва да се отбележи, че по делото липсват доказателства, от които да е видно, че жалбоподателят е напуснал страната по изселническа спогодба с изселнически паспорт. В приложеното по делото удостоверение от [община] е посочено, че „лицето се е изселило за Р Турция и е загубило българското си гражданство“, но в удостоверението от общината липсват данни на коя дата, с какъв паспорт, и отбелязване, че напускането е по изселническа спогодба, поради което не може да се прецени дали е напуснал страната като турист и не се е върнал в България в тримесечен срок от напускането. Следователно не може да се приеме за доказано, че З. К. е изселен по изселническа спогодба.

Относно втората хипотеза на третата предпоставка - по делото не са представени доказателства и затова, че З. К. или родителите му към момента на напускане на страната, са предприели действия по собствено желание да бъде освободен от българско гражданство с цел придобиване на турско гражданство.

В хода на производството е установено, че З. К. е с дата на пристигане в Република Турция на 06.04.1968г., като едва на 09.06.1974г. е придобил турско гражданство, а три години по-късно –на 14.10.1977г., с Указ №1517 от посочената дата, е лишен от българско гражданство. Лишаването от българско гражданство е различно от освобождаване или загубване на същото и именно това показва начина, по който лицето е напуснало страната - не по изселническа спогодба, нито е по собствено желание, което да се легитимира чрез молба до Министерство на правосъдието за освобождаване от българско гражданство. З. К. не е доказал нито една от двете хипотези, поради което законосъобразно и правилно административният орган е отказал предоставянето на право за постоянно пребиваване на това основание - чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ. Нито в административното производство, нито в съдебното са представени доказателства, че лицето е поискало от България освобождаване от българско гражданство. Това е регламентирано в чл. 26 от Закона за българското гражданство /отм./, че молбата за придобиване, загубване и възстановяване на българско гражданство се подава чрез Министерство на правосъдието, като е предвидена възможност тогава, когато молителят живее в чужбина, молбата да се подава чрез дипломатическо или консулско представителство на НРБ. Няма доказателства за подадена такава молба за освобождаване от българско гражданство.

Следователно към момента на придобиване на турско гражданство от жалбоподателя, той е нарушил действащото тогава законодателство, поради което е бил лишен от гражданство, а лишаването от гражданство не може да се приравни на изгубване на българско гражданство по собствено желание.

Отделно от това той е лишен от българско гражданство чак през 1977 г. или девет години след напускане на Р България. За да е загубил по собствено желание българско гражданство следва да е спазил законоустановения ред и да е заявил това поне към 1974 г., когато е придобил турско гражданство. Известен е принципа, че "ignoratio juris non excusat" или незнанието на закона не е извинение. Без значение по делото дали лично жалбоподателят или неговите родители като негови законни представители са предприели или не необходимите действия, тъй като по силата на закона родителите са законни представители на децата си до тяхното пълнолетие и действат от тяхно име и за тяхна сметка. Като не е спазил законовите процедури за освобождаване от българско гражданство преди придобиване на турското жалбоподателят не попада в хипотезата на чл. 25 ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, поради което така постановения отказ е законосъобразен, а жалбата следва да бъде отхвърлена. Като е достигнал до същия извод, административният орган е постановил законосъобразен акт, жалбата срещу която е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В този смисъл Решение №14987/2019г. на ВАС по адм. дело № 9766/2019г. по описа на ВАС.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВАС, не се постановява нарочен диспозитив. Ответникът не е претендирал разноски, поради което такива не следва да се присъдят.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 21.10.2024г. от К. З., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, против отказ с изх. №5364р-14752/21.06.2023г. на Директор на Дирекция „Миграция“ МВР, с което е отказано предоставяне право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 вр. чл.25 ал.1 т.9 от ЗЧРБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: